

μανία. Ἄλλὰ καὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ Ἐθνολογικῷ Μουσείῳ (Πολυτεχνεῖον), βλέπει τις ξίφη τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὁμοίωτατα πρὸς τὰ ἐν τοῖς ὑπ' ἀρ. 2 καὶ 3 ἀναγλύφοις (πρὸς Maurice Maindron, les Armes. Paris). Καὶ μόνον ὁ τύπος τῶν ξιφῶν δύναται νὰ κλονίσῃ καὶ τὸν μᾶλλον πεπεισμένον περὶ τῆς ἀρχαιότητος τῶν γλυπτῶν τούτων κριτὴν.

Πρὸς τούτοις μεγάλως ὑπονοίας προκαλεῖ καὶ ἡ ἀνεξήγητος ἐν προσωπογραφίᾳ γυναικὸς γυμνότης (εἰκ. 4), διότι ὁ τοιοῦτος ἐκτραχηλισμὸς καὶ ἡ ἐπίδειξις τῶν γυμνῶν μαστῶν οὐδόμοῦ ἀπαντᾷ ἐπὶ ἀρχαίων ἀναγλύπτων εἰκόνων.

Διὰ πάντα τάνωτέρω, καίτοι ἐπιεικῶς ἠδυνάμεθα νὰ καταδιβάσωμεν ταῦτα μέχρι τοῦ Θ' καὶ Ι' αἰῶνος, εἰς πλήρη δηλ. βυζαντικὸν καὶ φραγκικὸν Μεσαίωνα, οὐχ ἤττον πάντοτε ὑπάρχουσιν ἐν αὐ-

τοῖς τοσαῦτα τάσμιθίβαστα, ὥστε δὲν ἐκνοῦμεν νὰ ἐγγραξώμεν ἐπ' αὐτῶν τὸ στίγμα τῆς κιβδηλίας. Ἐγεί οὐστυχῶς πολλοὺς τοιοῦτους κοππατίας ἢ ἀρχαιολογικῆ Ἐπιστήμη!

Ἄλέξανδρος Φιλαδελφεύς.

Σημείωσις εἰς σελ. 10.

¹ Τεμάχιον ἐκ τοῦ λίθου τούτου ἀπέστειλα πρὸς τὸν Καθηγητὴν τῆς Ὀρυκτολογίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ κ. Κ. Κτενᾶν, ὅστις λίαν εὐγενῶς ἐξετάσας αὐτὸ ἀπηύθυνεν ἡμῖν τὸ ἔξης σημεῖωμα.

Τὸ τεμάχιον ἀνήκει εἰς ὕλικὸν ἠφαιστειογενὲς καὶ διὲ εἰς ἀγνικὸν ἀνδραίτην¹ τὸ πλαγιόκλαστον καὶ ὁ αὐγίτης εἶνε τὰ κύρια συστατικά, ἡ δὲ κυριώδης μάζα λαμβάνει ὀλίγον μέρος εἰς τὴν σύστασιν αὐτοῦ καὶ ἀποτελεῖται ἐξ ὕλου μὲ μικρολιθικά βελόνια τὸ πέτρομα εὐρίσκειται εἰς προχωρημένον στάδιον ἀποσπαστικῆς — ὁ αὐγίτης ἔχει μεταβληθῆ εἰς γλωρίτην καὶ λειμωνίτην.

Τὸ πέτρομα ἐνθυμίζει μὲ τὴν μικρὰν συμμετοχὴν κυριώδους μάζης μερικὸς πυροξενικὸς ἀνδραίτης τῆς Αἰθίης, χωρὶς νὰ δύναται κανεὶς νὰ ἀποφανθῆ ὀριστικῶς.

KTENAE

Θεσσαλικά ἐπιγραφαί

ὑπὸ

Ἀποστόλου Σ. Ἀρβανιτοπούλλου.

Δ'). Ἐπιγραφαί Φαλάνης

(συνέχεια: ὄρα Ἀρχ. Ἐφημ. 1915 σελ. 8-30).

(Αἱ ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 271-300 δημοσιευόμεναι ἐνθάδε Θεσσαλικά ἐπιγραφαί παρεσκευάσθησαν πρὸς ἐκδόσιν ἤδη ἐν ἔτει 1913^α καὶ 1914^β ὑπ' ἐμοῦ, διατιθέντος τὸ ὑπὸ τῆς ἐν Μονάχῳ Βασιλικῆς Βαυαρικῆς Ἀκαδημείας τῶν Ἐπιστημῶν χορηγηθέν μοι ἐπίδομα ἐκ τοῦ κληροδοτήματος τοῦ αἰμυνήστου Θερειανοῦ ἐν τοῖς ἔτεσιν ἐκείνοις. Ἄλλ' ἡ δημοσίευσίς αὐτῶν δὲν κατωρθώθη τότε, ἀνεβλήθη δὲ καὶ κατόπιν ἕνεκα τῆς ἐν ἔτει 1913^α ἐκ νέου ἐπιστρατεύσεώς μου ὡς ἐφέδρου ὑπολογαχοῦ τοῦ Πυροβολικοῦ² ἐν τῇ στρατιωτικῇ ταύτῃ ὑπηρεσίᾳ καὶ νῦν παραμένων, ἀνεθεώρησα τὰ χειρόγραφα μου καὶ συνεπλήρωσα τήνδε τὴν ἐκδόσιν κατὰ τὸ δυνατόν πρὸς τὸ ἀκριβέστερον).

² Αριθ. 271 (εἰκ. 1. Μουσείον Τυρνάβου ἀρ. Ἐδρετηρίου 30). Στήλη λευκοῦ μαρμάρου, κατὰ μόνον ἀποκεκομμένη οὐχὶ πολὺ, λεία δ' ἐξαιρετικῶς καλὴ ἀπάσας τὰς ἑδρας, πιθανῶς διότι προωρίσθη νὰ μένη ὁρατὴ ἀπὸ πασῶν τῶν πλευρῶν ἄνω λήγει κατὰ τὰς τρεῖς ἑδρας, πλήν τῆς ἐπισθίας, εἰς πλατὺ, ἱκανῶς προεξέχον, ὀριζόντιον γεῖσον, ὑπ' ὃ μέχρι τῆς ἐπιγραφῆς ὑπάρχει κενὸν διάστημα ὕψ. 0·14, κατελιγμένον ποτὲ ὑπὸ πλουσίως γραπτῆς πολυχρώμου κόρωνίδος³ ἔμπροσθεν περὶ τὸ μέσον φέρει μικρὸν τέτραγωνον τόρμον, νεωτερικὸν βεβαίως, ἵνα ἐντειχισθῇ που⁴ τούτου ἕνεκα ἡ στήλη ἦτο πλήρης ἀσθέστου, ἣν ἀπεκολλήσαμεν. Ὑψ. 0·725, πλάτ. 0·25, πάχ. 0·105.

Εὐρέθη ἐν τινὶ οἰκίᾳ τοῦ Τυρνάβου ὡς ἀναθαμβὸς κλίμακος, ὡς λέγουσι, καὶ περιεσώθη ὑπὸ

3